

— de Republiek Cyprus verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De Archi Ilektrismou Kyprou (de energie-autoriteit van Cyprus) wordt geacht de richtlijnen 93/38 en 92/13 te hebben geschonden bij de gunning nr. 40/2005 van een opdracht voor het ontwerp, de levering en de aanleg van de vierde eenheid van de warmtekrachtcentrale te Vasilikos.

Aangaande de schending van de artikelen 4, lid 2, en 31, lid 1, van richtlijn 93/38 is de Commissie van oordeel dat de schending besloten ligt in de redenen voor de uitsluiting van de offerte van de klagende onderneming en de aanvaarding van de offerte van een andere onderneming op basis van een criterium dat in de aankondiging niet duidelijk is vermeld.

Aangaande de schending van de procedurerichtlijn 92/13 is de Commissie van oordeel dat de aanbestedende dienst in de eerste plaats, voor zover hij door zijn eigen gedrag een situatie van onzekerheid heeft doen ontstaan omtrent de redenen waarom de offerte van de klagende onderneming terzijde is gelegd, heeft gehandeld in strijd met richtlijn 92/13, uitgelegd in het licht van het daarmee nagestreefde doel, te weten doeltreffendheid, en in de tweede plaats dienst zijn besluit niet kon rechtvaardigen met een enkele verwijzing naar de beoordelingsrapporten.

⁽¹⁾ Richtlijn van de Raad van 14 juni 1993 houdende coördinatie van de procedures voor het plaatsen van opdrachten in de sectoren water- en energievoorziening, vervoer en telecommunicatie (PB L 199, blz. 84).

⁽²⁾ Richtlijn van de Raad van 25 februari 1992 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende de toepassing van de communautaire voorschriften inzake de procedures voor het plaatsen van opdrachten door diensten die werkzaam zijn in de sectoren water- en energievoorziening, vervoer en telecommunicatie (PB L 76, blz. 14).

Beroep ingesteld op 8 juli 2009 — Commissie van de Europese Gemeenschappen/Republiek Hongarije

(Zaak C-253/09)

(2009/C 233/10)

Procestaal: Hongaars

Partijen

Verzoekende partij: Commissie van de Europese Gemeenschappen (vertegenwoordigers: R. Lyal en K. Ritzné Talabér, gemachtigden)

Verwerende partij: Republiek Hongarije

Conclusies

— vaststellen dat de Republiek Hongarije de verplichtingen niet is nagekomen die op haar rusten krachtens de artikelen 18 EG, 39 EG en 43 EG en de artikelen 28 en 31 EER-Overeenkomst door de aankoop van een woning in Hongarije ter vervanging van een woning in een andere staat minder gunstig te behandelen dan de aankoop van een woning in Hongarije ter vervanging van een woning in diezelfde staat;

— de Republiek Hongarije verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Het onderhavige beroep is gericht tegen de Hongaarse belastingregeling op grond waarvan, bij de vaststelling van de heffingsgrondslag voor de belasting die verschuldigd is bij aankoop van een woning in Hongarije, de prijs van de verkochte woning enkel van die van de aangekochte woning kan worden afgetrokken, wanneer eerstgenoemde woning eveneens op Hongaars grondgebied is gelegen.

Die regeling is in strijd met het vrije verkeer van personen en de vrijheid van vestiging als bedoeld in de artikelen 18 EG, 39 EG en 43 EG, en de artikelen 28 en 31 EER-Overeenkomst.

Het doel van de genoemde bepalingen van gemeenschapsrecht bestaat erin het de burgers van de lidstaten gemakkelijker te maken, ongeacht waar in de Gemeenschap een beroepsactiviteit uit te oefenen van welke aard ook. Tegelijkertijd verbieden zij elke maatregel als gevolg waarvan de burgers van een lidstaat van de Gemeenschap, die op grond van hun recht op vrij verkeer in een andere lidstaat een economische activiteit willen verrichten, in een ongunstige situatie zouden komen te verkeren. Volgens vaste rechtspraak vormen bepalingen die een inwoner van een lidstaat beletten of ervan doen afzien zijn land van herkomst te verlaten om zijn recht op vrij verkeer uit te oefenen, een belemmering van die vrijheid, ook wanneer zij los van de nationaliteit van de betrokkenen toepassing vinden.

De aan de orde zijnde Hongaarse belastingregeling beantwoordt aan die kenmerken. Aangezien zij het genoemde fiscale voordeel niet krijgen, zijn er voor buitenlandse of Hongaarse burgers die op grond van hun recht op vrij verkeer enige tijd in een andere lidstaat verblijven en aldaar een woning kopen, minder stimuleren om een woning in Hongarije te kopen dan in Hongarije woonachtige burgers die een nieuwe woning hebben gekocht ter vervanging van die welke zij reeds in Hongarije bezaten. Aldus kan de Hongaarse wettelijke regeling burgers van andere lidstaten onmiskenbaar ervan doen afzien zich in Hongarije te vestigen. De Commissie is van mening dat deze personen, die in de staat waar zij eerst woonden naar aanleiding van de aankoop van hun woning eventueel al belastingen ten belope van een vergelijkbaar bedrag hebben betaald, zich in dezelfde situatie bevinden als degenen die hun vroegere woning in Hongarije hebben gekocht. Bijgevolg moeten die personen op dezelfde wijze worden behandeld. Nu de Hongaarse wettelijke regeling burgers die in Hongarije een woning kopen ter vervanging van hun woning in een andere lidstaat evenwel in een minder gunstige situatie plaatst dan burgers die óók een woning hebben gekocht en al een woning in Hongarije bezaten, behandelt zij objectief gelijke situaties verschillend en vormt zij dus een discriminatoire regeling.

Het enige door de regering van de Republiek Hongarije aangevoerde argument kan een dergelijke schending van het recht niet rechtvaardigen.

Wat ten eerste het bezwaar betreft inzake de noodzaak om de samenhang van het belastingstelsel te waarborgen, zij erop gewezen dat in de onderhavige zaak geen rechtstreeks verband bestaat tussen het fiscale voordeel in kwestie en de compensatie van dat voordeel via een bepaalde belastinggrondslag, zonder welk verband de aangevoerde noodzaak evenwel geen gerechtvaardigde beperking van de uitoefening van de fundamentele vrijheden kan vormen. Uit economisch oogpunt is er geen

sprake van een rechtstreeks verband tussen enerzijds de aankoop van een andere woning en de verplichting tot betaling van belasting, en anderzijds de verkoop van de eerste woning en de op dat ogenblik voldane belastingen; enkel de Hongaarse wetgever legt een verband tussen deze aspecten.

Wat ten slotte het betoog van de Hongaarse regering betreft, dat de inaanmerkingneming van in een andere lidstaat verkochte gebouwen en de bij de aankoop daarvan betaalde belastingen, en de voorkoming van eventueel misbruik in het kader van die verrichtingen, aanzienlijke administratieve moeilijkheden zouden meebrengen, geeft de Commissie aan dat mogelijke administratieve moeilijkheden in geen geval schending van de door het gemeenschapsrecht gewaarborgde fundamentele vrijheden kunnen rechtvaardigen. Teneinde de noodzakelijke informatie in te winnen, mag de Republiek Hongarije zeker bepaalde voorwaarden opleggen, maar die mogen niet buiten verhouding staan tot het nagestreefde doel.

Hogere voorziening ingesteld op 15 juli 2009 door het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg (Zesde kamer) van 29 april 2009 in zaak T-23/07, Borco-Marken-Import Matthiesen GmbH & Co. KG/Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen)

(Zaak C-265/09 P)

(2009/C 233/11)

Procestaal: Duits

Partijen

Rekwirant: Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) (vertegenwoordiger: G. Schneider)

Andere partij in de procedure: Borco-Marken-Import Matthiesen GmbH & Co. KG

Conclusies

- het bestreden arrest vernietigen;
- het beroep tegen de beslissing van de vierde kamer van beroep van het BHIM van 30 november 2006 in zaak R 808/2006-4 verwerpen en, subsidiair, de zaak naar het Gerecht verwijzen;
- de andere partij in de procedure verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De onderhavige hogere voorziening is ingesteld tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg waarbij de beslissing van de

vierde kamer van beroep van het BHIM van 30 november 2006 tot weigering van de door de andere partij in de procedure aangevraagde inschrijving van het teken „α” als gemeenschapsmerk is vernietigd. Volgens het Gerecht had de kamer van beroep artikel 7, lid 1, sub b, van verordening (EG) nr. 40/94 van de Raad van 20 december 1993 inzake het gemeenschapsmerk onjuist toegepast door het ontbreken van onderscheidend vermogen van het aangevraagde teken louter af te leiden uit het feit dat geen grafische wijzigingen of versieringen zijn aangebracht aan het standaardlettertype Times New Roman, zonder concreet te onderzoeken of het teken geschikt is om in de ogen van het relevante publiek de betrokken waren te onderscheiden van die afkomstig van verzoeksters concurrenten.

Als middel wordt opgeworpen dat artikel 7, lid 1, sub b, van verordening nr. 40/94 is geschonden. Volgens het BHIM heeft het Gerecht deze bepaling in drie opzichten onjuist uitgelegd.

In de eerste plaats vereist het onderzoek van artikel 7, lid 1, sub b, van verordening nr. 40/94, anders dan het Gerecht meent, niet steeds dat aan de hand van een concreet, op elke waar afzonderlijk gericht onderzoek wordt vastgesteld of een teken onderscheidend vermogen heeft. De rechtspraak heeft voor specifieke categorieën van tekens (bijvoorbeeld driedimensionale tekens, kleurmerken, slogans, domeinnamen) aanvaard dat het onderzoek van het concrete onderscheidend vermogen in de zin van artikel 7, lid 1, sub b, van verordening nr. 40/94 zich beperkt tot algemene uitspraken over de perceptie van de gebruiker en de conditionering van deze perceptie en dat daarbij vaak wordt afgezien van een concreet onderzoek van de in de aanvraag opgegeven waren en diensten. De rechtspraak heeft ook erkend dat bepaalde categorieën van tekens in beginsel slechts concreet onderscheidend vermogen kunnen verkrijgen op grond van inburgering.

In de tweede plaats heeft het Gerecht er geen rekening mee gehouden dat het onderzoek van het onderscheidend vermogen op prognose is gebaseerd en dus steeds een gissing is.

In de derde plaats heeft het Gerecht geen rekening gehouden met de verdeling van de bewijsverplichtingen in het kader van het onderzoek van artikel 7, lid 1, sub b, van verordening nr. 40/94, aangezien het heeft geoordeeld dat het BHIM zich steeds op concrete feiten moet baseren om aan te tonen dat een teken waarvoor de inschrijving is aangevraagd, geen onderscheidend vermogen heeft. De inschrijvingsprocedure is een administratieve procedure en geen procedure op tegenspraak waarin het BHIM bewijs zou moeten leveren van de weigeringsgronden. Wanneer een verzoeker zich, ook al heeft het BHIM daarover anders geoordeeld, beroept op het onderscheidend vermogen van een aangevraagd merk, moet hij dus aan de hand van concrete en gefundeerde gegevens aantonen dat het aangevraagde merk intrinsiek onderscheidend vermogen bezit dan wel door het gebruik onderscheidend vermogen heeft verkregen.